

Jak pě - kně je v sva - tém sta - vu
slou - ži - ti, jak slu - ší, Bo - hu,
ma - nže - lském žít, když - to pra - vou
kte - rý - žto ří - dí o - blo - hu
mi - lo - stí sr - dce ho - ří;
a sku - tky dá - bla bo - ří:
Bůh sám, náš Pán, po - že - hná - vá, též i dá - vá,
co tře - ba jim, ma - nže - lům mla - dým i sta - rým.

2. Když muž i žena v svornosti, / lásce, víře, pokojnosti / žijí k Boží libosti, / tam tečou potoky štěstí / a radují se nebesí / andělé z takých ctností. / Žádná zrádná / ďábelská moc, bolest, nemoc jim škoditi / nemůže, Bůh chce je chrániti.
3. Veselte se, vy manželé, / nejsouc ustanovitelé / toho stavu svatého; / než Bůh, který nás miluje, / o nás se stará, pečuje, / On sám ustanovil ho. / On vše vaše / věci činí, vždy i nyní chce těšiti / a co žádáte, dopřáti.
4. Ach! Králi náš, přiblíž se k nám, / dej radu, pomoc, radost sám / ve všech potřebách našich; / za to Tě budeme ctíti, / oba dva díky činiti / zde, také v nebesích tvých. / Tys sám náš Pán, / vševědoucí, vševidoucí, všemohoucí, / uslyš naše prosby vroucí.